

Поводом гостована Владимира Илића у емисији "Да, Можда, Не"

Пише: Слађан Николић
уторак, 28 октобар 2008 21:55

Гостујући пре две недеље у емисији „Да, можда, не“ коју приказује први програм РТС-а, Владимир Илић, професор Филозофског факултета у Београду и извршни директор невладине организације „Центар за развој цивилног друштва“, између осталог, изнео је неистину да под псеудонимом Слађан Николић, за НСПМ пише Горан Давидовић. (И сам Давидовић је на свом сајту у тексту занимљивог наслова “Тражи се Слађан Николић жив или мртав“ демантовао професора Илића.)

Слађан Николић не пише само за НСПМ, иако је управо НСПМ као својеврсна база слободних, критичких и, пре свега, добронамерних промишљања савремене Србије, данас многима трн у оку.

На НСПМ се окомио један део невладиног сектора и медија у чије мотиве овог пута нећу да улазим, јер би то захтевало посебу анализу. Задржаћу се само на изношењу неистина, као што је у овом случају учинио професор Владимир Илић.

Моје анализе могу се видети и на сајтовима: <http://www.vidovdan.org/> , www.apisgroup.org , www.dejanlu.net , www.kosovo-metohija.com

и многим другим, као и на сајту Министарства за Косово и Метохију, чаопису "Геополитика", "Гласу Јавности"... Према томе, професор Илић је једноставном комуникацијом са уредницима ових сајтова и новина могао да дође до закључка да Слађан Николић постоји, као и то да није у питању псеудоним којим се користи Горан Давидовић. Такође, једноставним читањем мојих текстова и њиховом анализом може се утврдити да су њихове теме: тероризам, геополитика, компјутерски криминалитет, специјалне операције страног фактора према Србији, организовани криминал са елементима иностраног, ратни злочини... То свакако нису теме којима се бави Горан Давидовић, нити у њима има „н“ од неонацизма о којем је било речи у поменутој емисији.

Да је заиста хтео да дође до истине о томе ко је Слађан Николић, професор Илић је лако могао да сазна. Поставља се питање – зашто? А можда професор Илић и зна ко је Слађан Николић, али из само њему знаних разлога, служећи се притом неистинама, напада мене и НСПМ.

Размишљајући о мотивима професора Илића – којима износи неистину у вези с мојим именом – дошао сам до једне претпоставке. Наиме, један једини пут бавио сам се тзв. неонацистима и тзв. антифашистима – у једном аналитичком чланку објављеном у

Пише: Слађан Николић
уторак, 28 октобар 2008 21:55

„Гласу јавности“, а под називом „Креирање кризе у Војводини“. Основна мотивација да напишем ову анализу биле су индиције које указују да су и тзв. неонацисти и тзв. антифашисти „вођени“ од стране страног фактора, те да њихов сукоб може довести до трагичних последица. Анализа се завршава речима: “Ако држава Србија настави да забија главу у песак пред екстремним и анархистичким организацијама које су, све индиције указују, финансиране и вођене од стране страног фактора, врло лако могу да се обистине речи Андреаса Цобела и то у јако блиској будућности, а туча активиста Омладинског центра ЦК13 и Националног строја била је тек дечија игра према ономе што се може десити.“ Хоћу да напоменем да је, поводом те анализе, Омладински центар ЦК 13 против мене и одговорног уредника "Гласа јавности" поднео тужбу и ја једва чекам да изађем пред суд и да за своје сведоке позовем људе из сектора безбедности, и то не само нашег, већ и немачког, наше и стране стручњаке упућене у рад БНД-а, стручњаке за психолошко-пропагандне операције и сл. Али, то је у овом тренутку мање важно. Важно је то да је држава овога пута релативно добро одреаговала поводом најављених скупова (и једних и других), али можда је управо то оно што неке смета. Можда је неко баш тог дана планирао нечију погибију, а Слађан Николић је, раније указујући јавности на ту могућност, пореметио планове стратега хаоса на улицама Београда? Можда је баш због тога Слађан Николић крив и можда га баш због тога треба разапети пред милионским аудиторијумом РТС-а?

Но, све је ово само претпоставка. Да бих је проверио, пошто емисију нисам гледао у поменутом термину, сачекао сам да прође викенд и у понедељак телефоном позвао „Центар за развој цивилног друштва“, чији је извршни директор професор Владимир Илић. После мог представљања, љубазни женски глас ми је одговорио да професор није ту, али сам добио његов број мобилног телефона. Такође, оставио сам и свој број с поруком да бих волео да се чујем са професором Илићем како бисмо све разјаснили и договорили о форми његовог, евентуалног, извињења. Међутим, како се професор Илић није јавио, па сам, с тога, ја њега позвао, али, нажалост, он ни тада није хтео да се јави. Као последњу трунку наде да ћемо све решити као цивилизовани људи, без суда, послао сам му и СМС поруку, али је Илић и даље ћутао.

Основни разлог моје досадашње уздржаности о овој ствари јесте тај што сам желео да професору Илићу пружим шансу да се информисе о чињеницама и извине за оно што је, изговарајући моје име, говорио у поменутој емисији. Чак нисам хтео да залазим ни у то да ли је професор Илић случајно погрешно информисан о томе ко је Слађан Николић, или је, намерно инструктиран од неког, моје име наводио у контексту о којем је говорио.

Нажалост, после оваквих поступака професора Илића био сам принуђен да свом

Пише: Слађан Николић
уторак, 28 октобар 2008 21:55

адвокату дам налог да против њега подигне тужбу суду, где ће имати прилике да се изјасни о свему.

Ја верујем у наш правосудни систем. Такође, верујем да смо пред њим сви једнаки и да нема недодирљивих. Можда професор Илић верује да је недодирљив зато што као партнере невладиној организацији чији је извршни директор наводи бројна наша министарства, Парламентарну скупштину Европе и стране невладине организације. То га, ипак, неће спасити судске правде, ако не наше, а онда Европског суда за људска права у Стразбуру. Можда ће тек тада, после, надам се, адекватне судске одлуке, они за чије потребе професор Илић ради своје извештаје о међунационалним инцидентима у Србији, поставити питање њихове истинитости. Јер, ако професор Владимир Илић износи тако очигледне неистине о Слађану Николићу које је лако проверити, логично је поставити питање износи ли можда неистине и у својим извештајима о међунационалним инцидентима у Србији, што је много тежа тема за обраду него идентитет Слађана Николића и неистине на рачун Нове српске политичке мисли.

Јавност је један од начина да се дође до правде, стога ће представници медија бити позвани да присуствују суђењу, као и обавештавани о току судског поступка.

На крају, користим прилику да позовем све оне о којима професор Илић и слични изnose неистине и упућују им увреде, да туже своје клеветнике и добију јавну сатисфакцију. То је једини пут за победу права и правде, јер пуко прегањање с њима у медијима њима само даје дах за опстанак. То је њихов еликсир јавног живота. Пресуде и казне по њима, поставиће их на место где и треба да буду са својим неистинама и увредама, а то је – маргина политичког и јавног живота Србије. Такође, позивам и органе државе Србије да се мало подробније позабаве извештајима које професор Илић и невладина организација чији је он извршни директор достављају органима ЕУ, јер ако их пише на исти начин као што је говорио о Слађану Николићу и НСПМ, онда и истини и нашој држави чини огромну штету.